

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΤΑΤΩΡ

Ο ήθοποιός Μούσκο είναι ένας άπλος τούς πιο φημισμένους χωμάτους της Ιταλίας. Δέν παιζει παρά κωμωδίες γραμμένες ειδικώς γι' αυτούς σε Σκικελική διάλεκτο, θεοφειται δε ώς ένας άπλος μεγάλους ήθοποιούς του κώδουμο.

Ο Μούσκο λαϊλόν εγγίνεται δεκτός μιά μέρα σε άκροση άπλο τό Μουσολίνι. «Οταν έβγηκε απ' τό μεγαρο τού δικτάτορος, οι φίλοι του τόν έρωταν σα:

— Ε! πάξ σου φάνηκε δό Μουσολίνι;

Ο Μούσκο δέν άπαντης, μά μ' ένα υφος έμπνευσμένο διηγήθηκε στους φίλους του τήν άκολουθη μικρή ίστορια:

— Κάποιας πανδοχεύς ένθελε να τον ζωγραφίσουν πάνω άπλο τήν πόρτα τού πανδοχείου του μά επιγράφη. Κάλεσε λαϊλόν ένα ζωγράφο και τού είπε πάνω τού ζωγραφίση μένα λιοντάρι.

— Λυτό! ή δεμένο το θέλεται; φύτησε δό καλλιτέχνης. «Αν τό θέλεται δεμένο ύα σᾶς στοιχίση πιό άκριβα.

Ο πανδοχεύς σκέφτηκε μιά στιγμή και κατόπιν είπε:

— Κάπτε μου ένα λιοντάρι λυτό.

Ο ζωγράφος πράγματι τού τό ζωγραφίστε. Μετά τήν πρώτη υμαριθή ή επιγράφη μέναφαντηση μένο τον τοίχο.

Τότε ο πανδοχεύς πήρε και βρήκε το ζωγράφο και άρχισε γά τού κάνη τά παραπονά του, μά έκεινος δέν τον άφησε γά προχωρήσει και τον είπε:

— Δέ μου παραγγείλες γά είνει λυμένο τό λιοντάρι; .. «Ε, ήταν φυσικό γά κ' ήταν λυτό!..

Στο σημειο αύτό δό Μουσολίνι τελείωσε τήν ίστοριά του και κοίταξε τούς φίλους του μέ ίκανοτάση. Έκεινοι δώμας πού δέν τόν καταλάβαιναν τόν έρωτησαν:

— Καλά, και τι σέχεις δό Μουσολίνι μέ δέλ' αυτά;

— Ο Μουσολίνι, είνε σᾶν τό λιοντάρι: έκεινο δώμας πού δέν έρωτε είνε άν είνε δεμένο ή λυτό και άν μέ τήν πρώτη μπόρα δέν τό σκάσει κι' αυτός!

πάνω απ' τό κεφάλι της.

— Μπαμπά! ήξετενες, σοῦ ήστω συγγνώμην έγώ γιά κείνην. Ήταν ή συνειδημένη φράσης πού δέλο μικρή άκομη χοησμοποιούσε παρακαλώντας τον νά συγχωρήσῃ τήν μητέρα της και δέταν άκομη έκεινη τήν έδεσε και τήν μάλων. Και οδ μπαμπάς τής έχειναν άπαλά τά μαλά και τήν καθούντας μέ μά λέση, μ' ένα χαρόγελο, μ' ένα φίλημα.

Και τόν άναπολούσες τόρα δύος τότε, πού τήν κρατοτσες στά γόνατά του, και άρρετος δέν μεγάλη τού έταιξε στό πάνω τή σονάτα τού Μπετόβεν, έννοι περίμεναν τήν μητέρα, τήν μητέρα πού άργησε νά γυρίση στό σπίτη, γιατί είχε, έλεγε, νά έπισκεψη πολλά μαγαζιά και νά παραστή με πολλά τοάγα.

— Μπαμπά! ένασεις ή νέα κυττάζοντας μέ λατρεία τήν φωτογραφία, δίπως και τότε έτοι και τόρα είμαι μαζί σου.

Ησεμα, ήσεμα, άπρόσπτα, χωρίς θλίψη, χωρίς στενοχώρια, τό αισθητή τής Υβρόντης γιά τό νεαρό δικηγόρο, πού τής είχε κάνει έξομολόγηση τό άπογευμα, ή πρώτη έκεινη άγαπη τής έδεσε άμεσας έμπορδες στήν άπέραντη λατερά γιά τόν πεθυμένην πατέρα, πού μά άναντα μητέρα έννοσεις νά βεβηλώση μέ λόγα και κι μέ έργα. Τήν στιγμή έκεινη άσύρμητα έπήρε τήν άποφασις της. Δέν ηπήρχαν άνδρες πειά γι' αυτήν. Μέσα στήν πονεμένη, στήν πανέρημη καρδιά της δέν έπήρχε πλέον θέσεις γιά κανέναν, γιά κανέναν άλλον άπλο τόν πατέρα της. Τήν στιγμή έκεινη έρκισθηκε νά μήν παντρευθή ποτέ.

Και άρού ή άναξια μητέρα άφηνε νά σύντηση ή λυχνία τής άναμνησες θή τήν έρημην αστή.

Γριοσμένη ποδες τήν φωτογραφία μέ τήν χρυσή κορνίτσα, μέσα άπλο τήν δύοια τό γλυκό προσωπο τού πατέρα τής χαρογελούσε τριφερά, ή Υβρόντη τού φώναξε στοργικά μέ ήρημη άλλο σταθερή φωνή:

— Μένω έγω μαζί σου, μπαμπάκα μου. «Άφησε τήν χυρία... Πομπικέ νά κάνη δι, τι θέλει. Ή μικρή Υβρόντη σου θά σου μείνη πιστή!...

Georges Pourcel

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Ο ταγματάρχης Βελισσαρίου. «Ηρως Ήρώων! Ο Βελισσαρίου στέν πάλεμο τού 97. Σαν τά... πρόσβατα! Τά κευδεύνια και τά μάνλιχες. Γιαστρόσια! πέρα παλλοκόρια! Πέδη γρήγορα στά τίς άστιδες! ...Μήτος παρεφρόνισαν;...

Στόν πόλεμο τού 1912 και 1918, μέσα άπλο τήν φωτιά τών μαχών και τούς καπνούς τής πυρίτιδος, άνελαμψε σάν κόκκινη φλόγα και ξεπετάχτηκε τό νομό τού Ιανέννου Βελισσαρίου, τού «ηρωος ήρωών». Όπως τόν έχαραστησεν ένα Φραγκίσκος Βερβίλης.

Ο Βελισσαρίου δέν ήταν άνδεστος μόνον. Ήταν «ποίημα άνδρειας». Ο δομητικός και πολεμοχαρής, και εύγενης και ίδωβολός γιας άξιωματικούς στά 1897, δάνοις δέλλος στρατός είχεν άντοχοήσεις από τά Θεσσαλικά σύνορα, ο δέσμωματικός, λέγοντας, αυτός έξακολούθησε 24 ώρες υπόκαμα μετά τήν υποχώρηση, τή μάχη τής Μελέσινας.

Αύτός έπεσε σάν κερανός — ταγματάρχης τότε — στά 1912, στό Σαραντάπορο και στά Γιανέννα, μέ δλίγους ειδύλλων και έπεσε στους τής παράδοσης τής Ήπειρου.

Μεικά ήνδεστος τής πολεμικής ζωής, τού «ηρωος αύτού τών ήρωών», τού «άνδρεσον τών διαδρομών», ώς και πολεμικά του τεγνήσιατα, έσταχυνολόγησμεν και άναγράφομεν άδω, χάριν τών αναγνωστών τού «Μπουκέτου». ***

Πρό της μάχης τού Λαζανά, δέν έφθασαν τήν φωτιά τής 20 πρός την 21, απέναντι τών Βουλγαρικών προφυλακών, μερικοί άπλο τήν ειδύλλων τού Βελισσαρίου διαταχήσαν γ' άνυγνεύσουν τό δέδαφος και νά φύσουν ώς τίς έχθικες προφυλακές.

Τό πράγμα ήταν λιγάνι σύνορο και ή διαταγή ήταν ζητήμα απόν θυρούσε νά εκτελεσθῇ.

Ο λοχίς περιπολάρχης μέ πολλούς δισταγμούς, άνελαβε τήν διαταγήν. «Ο Βελισσαρίου δέλλος άπειλήσθη και τού λέγει:

— Λοχί, δέν είναι άναγκη νά πάτε, σάν άνθρωποι, πηγαίνετε σαν... πρόβατα!

Αμέσως ζητητήσθηκαν μερικά κουδούνια, άπλο τά μεταγωγικά σώματα, το κρεμάταν στό λαιμό τους και προχωρούσαν πέραν τών διπλοσκοπών στούνδρων με τέσσερα! «Ετοι σιγά σιγά, μέ τά κουδούνια στόν λαιμό, έφθασαν στόν ινδοειχθέν μέρος. Οι Βουλγάροι δέν λιανόταν νά υποπτευθούν διά τά κουδούνια αυτά έσημανταν τόν κίνδυνο. Κι δήμας κάτω από τό ρυθμικόν κουδούνια τήν πρώτην πρόβατον τού Λαζανά.

Τήν άλλη μέρα είπε οι Βουλγάροι αύτεν πονεμάντον και έκαθασιαν τά δόπλα τους, έσέχησαν ένα πνύ διαδρόμου τού Βελισσαρίου.

«Ησαν οι «σαυτανάδες» δόπως λέγοντας οι Βουλγάροι τούς ειδύλλων, τά πρόβατα τής νύχτας ήση απόνταν με κουδούνια πεια άλλα μέλινχος! ***

Μετά τήν καταλύμην τού ύψηματος δόδο και τόν χρόο τών εύζωνων, άπλων στό πεδίο τής μάχης, δό Βελισσαρίου παρέταξε τό τάγμα του και πάροις μεγάλη καταλάζη τών άνδρων, τούς είπε:

— Δέν σᾶς άγαπατ. Δέν έξιτες τίποτε. Κανένας σας δέν έκαθασιαν τά πόπο... Μόνον αυτός δέλλος είνε γιά φίλημα και γιά παράσημο. Κι έδειξε ένα δεκανέα τών πολυβόλων.

— Τί έκαναν αύτούντους καπιτάνιους; Ρωτήσαν μέ στενοχωρία οι τεσσαλάδες.

— Αύτός πήγε σέρνοντας, μέ τήν κοιλιά, μόλις σᾶς είπα: «Γιουρούν» ότε παλλόκορμα! και ορίγητης τού Βουλγάρου πολυβόλητη και πολυτηρής τή λόγη στά στήθια! «Ετοι μάς γλύτωσε άπλο τό παλλομηνάμηνά είκεν πού μάς ένογλούσε.

Οι εύζωνοι δέν διδούσαν καμμάτα πλάντηση. Δέν τούς έφαντησαν και μεγάλο το κατώθισμα. Γιατί νά άποδειξουν δώμοις διά κατά ζώνην κι αυτοί πιθήνουσαν:

— Ταχιά τά λέμε στό Λαζανά..

Και πράγματι τά... είπαν! Πολέμησαν σάν λιοντάρια! ...***

Τόσο έιχαν τρομοκρατηθεί οι Βουλγάροι στή μάχη τού Λαζανά, άπλο τούς καπνούς τού Βελισσαρίου, πού μόλις είδαν τών εύζωνων νά έχονται απάντα τών αφήσαν και τά κλειδώματα άκοβαν τών πυροβόλων.

Οι εύζωνοι μόλις φτάσαν στά κανόνια, τα γύρισαν πρός τό μέρος τους κι έφεγυναν. Σέ μερικά, μάλιστα, άπλο αυτά, ή δέριδες ήσαν κατά τό ήμισυ, μέσα στή κάνη τού πυροβόλου.

Οι εύζωνοι μόλις φτάσαν στά κανόνια, πρόσπατούσαν πά τά κειριστόδην. «Ο Βελισσαρίου, μόλις διντελήσθη τήν σκηνή, έτρεξε κοντά τους και τούς φώναξε:

— Γιατί, βρή παιδά, θέλετε νά σας ντροπιάση ή διβίδα;

— Γιατί;

— Γιατί θεοίς θά φύσαστε τούς Βουλγάρους πιό γρήγορα από αυτή! «Εμπρός καταδιώξεις! ...***

Μετά τή διαταγή αυτή οι εύζωνοι φύγαν σάν άστραπή! Και σέ μια δύρα 1500 Βουλγάροι πιανόντουσαν αιχμάλωτοι μέ τούς δέσμωματικούς τους.

Κατόπιν τής μοναδικής αυτής ένεργειας στά χρονικά τών πολέμων δό Βελισσαρίου έστειλε τό άκολουθο σπιελώμα, στό διπλήτη Παπαδόπουλο:

— «Έδυναν μου τρέχουν σάν ζαρκάδα. Έξακολούθησε ή καταδίωξες. Άδυναταν νά τούς συγκρατήσω. Μάρπιως παρεφρόνησαν; Και τούτο πιθανόν. Ή πρός τόν έχθρον δρμή των είνε άνηγητος.